

заловимъ да правимъ сукно, така щото и да го носѣтъ отдалечъ, не ще ни трѣба. Това може така да са направи, дору и ще бѣде много полезно, защото сега много врѣме са губи токо-рѣчи даромъ, но зло-то сега-за-сега е въ това, че простия человекъ йоще не е предприемчивъ, макаръ и да приема това, което правѣтъ другитѣ. Работата стига да са захване, ако нѣкое-си село направи фабрика за свойтъ и за отъ другитѣ села жители, да кажимъ фабрика за сукно и работата може навѣрно да са мисли, че ще дока-ра печалба то, можемъ навѣрно да кажемъ, че дру-го близко село ще направи фабрика за читъ, третѣ село — фабрика за сапунъ или друга нѣкоя, тогава не ще бѣде вече нужно да донасіѣтъ стока боз'на отъ кадѣ (коя-си страна). Но сега въ селата нѣма фабрики, така щото да са говори за това нѣма за що. Кажете ми, какъ ще носите храната си отъ нѣколко дене далечъ за да си земнете сукно. Сгодно и лѣсно-ли е това? А тѣрговцитѣ, — ще кажете ви, — ще ни го донасіѣтъ. А на тѣхъ, вий мислите, че имъ е сгодно и лѣсно да събирѣтъ храната и да ѣж носѣтъ намъ-кадѣ-си на фабриката; и то добро е йоще, ако фабрикантина земне храната за сукно; ами ако той си е приготвилъ храна и нека за сукното други нѣ-ща, — тогава що? Тогава тѣрговеца трѣба да ходи тукъ и тамъ да размѣнява храната си за това, което е потрѣбно на фабрикантина. Това така смъщо не е до тамъ приятно, че и не донасіѣ печалба.

За да избѣгнатъ тѣзи незгоди, хората отколѣ смъ измислили да размѣнявѣтъ всичкитѣ си стоки за е-дна каква-годѣ стока която всичкитѣ да приемѣтъ на радо-сърдце, която лесно да може да са принася и дѣлго врѣме да не са разваля. Таквазъ стока смъ паритѣ. Макаръ че тѣ сами по себе си за нищо не ставѣтъ: тѣ немогѣтъ да са ѣдѣтъ, немогѣтъ да ни облѣкѣтъ, но тѣ смъ твърдѣ полезни защото улесня-ватъ размѣната на стокитѣ. При тѣхъ кундурадживя-